

Milé sestry, milí bratři,

čtvrtá neděle velikonoční je **Nedělí Dobrého pastýře** (tak je nazývána už od dob tridentské reformy, tedy od 16. století, jen se slavila o týden dříve). Důvodem je **evangelium**, které se rok co rok čte. Jsou to úryvky z **Ježíšovy Řeči o dobrém pastýři** z 10. kapitoly Janova sepsání. **Kristus je dobrým pastýřem** očekávaným proroky, pro své boholidství skutečným a nejplnějším **prostředníkem** mezi Bohem a člověkem, dobrým pastýřem, který za nás lidi **dal svůj život** a stále s námi **zůstává**. Z toho se dnes zvláště máme **radovat**.

Jelikož Kristus na své pastýřské službě dal také **podíl** svým **apoštolům** a jejich **nástupcům** (biskupům, kněžím a jáhnům), myslíme dnes i na ně. Proto je dnešní neděle také **dnem modliteb za povolání k duchovnímu stavu**, dnem modliteb **za kněze** a také dnem **radosti**, že **svátostná moc** se ke spáse lidí skrze vkládání rukou biskupů předává **dál a dál**, že svátostně zůstala mezi námi slabými a obyčejnými lidmi.

Zkusme však nyní zaměřit společně svou pozornost přímo **na dnešní biblická čtení**, konkrétně na čtení druhé a úryvek evangelijní.

Druhé čtení je z Janova Zjevné. Jak je známo, řecké slovo *apokalypsis* znamená doslova „**odkrytí věcí skrytých**“. Více než cokoli jiného je apokalypsa předně zjevením skrytých Božích pravd. Janova je toho v celém Písmu nejvýmluvnějším příkladem. Jako kniha vzniká v době začínajícího **pronásledování** křesťanů, nejspíše koncem 1. století. A jejím základním poselstvím je zjevení, ujištění, že **Beránek** – ten zabitý a vzkříšený – i ve všem těžkém **zůstal tajemně s lidmi**, zvláště s těmi, kteří se ho snaží následovat. Je ujištěním, že je **nebe** a že je **věčnost**. A že **kousek nebe**, kousek radosti z Beránkovy blízkosti, člověk může nějak tajemně prožívat již **nyní**, uprostřed všech **soužení** a **trápení**, která na něj jen dolehnou.

Právě takový je i **dnešní úryvek** ze sedmé kapitoly. Důležitý je jeho **kontext**. Vidění Beránka v nebi a velikého nespočítatelného zástupu zachráněných kolem něj **následuje** po vidění rozlomení **šesti pečetí** a jejich hrůz a **předchází** rozlomení pečeti **sedmé**, konečné. Je viděním dávajícím **naději** a **útěchu** uprostřed **hrůz** a **trápení**, před jejich vyvrcholením. A tím také **sílu** dál «následovat Beránka, kamkoli jde», nepřestat žít, nevzdávat se, nadále usilovat o věrnost Kristu, o dobro a milosrdenství. **Navzdory** všemu, anebo – lépe řečeno – ve všem.

Taková je totiž **autentická náboženská křesťanská zkušenost**, zvláště ocitne-li se člověk uprostřed zkoušek, v dobách těžkých ba hrůzných, osobně i celospolečensky. Duchovní zkušenost má být **zkušením kousku nebe na zemi** i v **předpekli**. Slovy svaté Terezie z Lisieux o modlitbě má být «vzletem duše, prostým pohledem vzhůru, zvoláním vděčnosti a lásky ve zkoušce i radosti».

Vidění nebe uprostřed rozlamovaných pečetí si pochopitelně **nesmíme** nějak **navozovat** sami, ani si je **nárokovat**. Můžeme je jen **dostat**. Apokalyptik Jan nás však ujišťuje, že něco takového **je možné**, že Kristus něco takového **nabízí** a že je to především ve chvílích zkoušek životně důležité. **Zve** nás, abychom se **otevřít nebi zkusili** a **čerpali** z něj Boží laskavou **sílu**. K životu, k víře, naději a lásce. Beránkovu sílu, o kterou bychom se pak mohli **dělit** s druhými. Například i tím, že o nic jiného se nadále nebudeme snažit víc než o **dobro**, jež je smyslem evangelia, o činnost Bohu na zemi nejbližší...

Tím se nám otevírá most k **úryvku evangelijnímu**. Jak již bylo řečeno, je z **Ježíšovy Řeči o dobrém pastýři**. Je jejím samotným **závěrem**, v určitém smyslu i **vysvětlením**.

Už **starozákonní** člověk vnímal Boha jako svého pastýře. «Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám» jsou snad nejznámější slova **žalmu** třiadvacátého. I **Mesiáše očekával** Izrael jako pastýře, konečně dobrého. «Vzбудím jim jednoho pastýře, který je bude pást, svého služebníka» je známé proroctví Ezechielovo. **Pán Ježíš**, Dobrý pastýř, nejlepší pastýř,

převyšuje všechna očekávání a nenabízí jen pomíjivou pastvu pozemskou, jak primárně očekával Izrael, ale **pastvu nebeskou**, věčnou, trvalou a nejskutečnější.

Jí **není** jen **věčnost** sama, ale nebeskou hostinou je již i možnost jejího **zakoušení a předžívání** zde na zemi. Což se děje **setkáním člověka s Kristem**. I v onom útěšném **pohledu vzhůru**, v modlitbě, jak jsme slyšeli ve čtení druhém.

Ta **předpokládá** a zároveň **posiluje vztah** s Bohem, snahu o sdílení života s Bohem i s ostatními lidmi.

«**Já a Otec jedno jsme**» není totiž jen závěrečným slovem Řeči o dobrém pastýři, dokonce ani jen vyznáním Kristova Božství, jeho bytí druhou osobou Trojice, ale i **ukázáním**, v čemže má spočívat **bytí Kristovou ovečkou** a spolu s ostatními bytí Božím stádcem: **Ve sdílení života**.

Proto nejkrásnějším **obrazem a alegorií víry** je **vztah milované k milovanému**, manželky (duše) k manželovi (Bohu). Vztah znamená **otevřenost** druhému – **Bohu a člověku**, vztah je **žití s druhým**, je opakem sobectví. Protože **ve vztahu** se žije vždy s **ohledem** na druhého a s **ním**, ať už jde o vztah s **Bohem, člověkem a ostatními lidmi**

Nelze být autenticky křesťanem a ani se nelze **pravdivě v modlitbě** setkávat s Trojjediným Bohem, **pokud** v sobě nemáme **otevřenost**, základní ochotu svůj život **sdílet**, s Bohem a lidmi, žít **nesobecky**, ve **vztahu**, následovat Krista a jít životem **spolu** s druhými lidmi a s **ohledem** na ně.

Milé sestry, milí bratři, zkusme si z dnešní neděle tedy snad **odnést** následující:

Je-li nám **těžko** anebo prožíváme-li opravdu nějakou **hrůzu** života, zkusme **pohlédnout** vzhůru, mezi pečetěmi a polnicemi života a smrti, s **nadějí**, že uvidíme **kousek nebe**. I to je způsob **přítomnosti Vzkříšeného** mezi námi, přítomnosti dávající nám **sílu** žít, a to vzkříšeně, tedy **umírat** zlu a malomyslnosti a **žít pro** dobro a naději ve smysl všeho.

A **obnovme** svou touhu žít **ve vztazích**, ne sami pro sebe, žít opravdu **ve vztahu s Bohem a s lidmi**. Sám Pán Ježíš je Božím Synem jen proto, že je **«jedno s Otcem»**. I my můžeme být Božími ovečkami **jen tehdy**, budeme **sdílet** svůj život s **Kristem** a ostatními lidmi Jen tehdy můžeme být **jedním lidským stádcem**, budeme-li ochotni žít **nesobecky, ohleduplně** a i **obětavě**.

A třeba se dnes také **pomodleme** za **kněze** a nová kněžská **povolání**.